

Ο λόγος του Προέδρου της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών

κ. Αλβέρτου Ταραμπουλούς

«Είναι εύκολο να είσαι Πρόεδρος της Κοινότητας. Το μόνο που χρειάζεται είναι χρόνος, κέφι και κοινός νούς», υποστήριζε διπλωματικά ο διατελέσας Πρόεδρος του ΚΙΣ, Πρόεδρος και Επίτιμος Πρόεδρος της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών. «Όλα είναι εύκολα αρκεί να πιστεύεις σε αυτό που κάνεις», υποστήριζε ο Δανιήλ Αλχανάτης.

Σήμερα, εδώ στο Θησείο, στην παλιά εβραϊκή γειτονιά, 100 χρόνια από τη γέννηση του και 10 χρόνια από την απώλεια του, θυμόμαστε, μαθαίνουμε, εμπνεόμαστε και μοιραζόμαστε όλα όσα πίστευε, όλα όσα έκανε, όλα όσα προσέφερε ο αείμνηστος Δανέλος στην πολυαγαπημένη Οικογένεια του, στην Κοινότητα μας, στον Ελληνικό Εβραϊσμό, στην Ελληνική Κοινωνία.

Έζησε μια ζωή γεμάτη, γεμάτη ανεξάντλητη αγάπη, χαρές, επιτυχίες δίχως να λείπουν φυσικά και οι δυσκολίες. Μέσα σε περιόδους ρευστές, βίωσε την πολιτική αστάθεια, δοκιμάστηκε, εξορίστηκε, αντιστάθηκε, διαμόρφωσε την εποχή του πάντοτε με την ίδια μαχητικότητα χαράζοντας και ακολουθώντας σταθερά, τη δική του πορεία, «πορεία ευθύνης και προσφοράς»

Πρώτα και πάνω από όλα, ως αφοσιωμένος σύζυγος, ως στοργικός πατέρας, ως ο «καλύτερος παππούς του κόσμου», ως ευτυχισμένος και περήφανος οικογενειάρχης. Μαζί με τη γυναίκα του Ρόζα που υπεραγαπούσε δημιούργησαν μια μεγάλη εβραϊκή δεμένη οικογένεια, όπως αποκαλύπτουν οι συγκινητικές περιγραφές των οικείων του από τις οικογενειακές συγκεντρώσεις και τις γιορτές μέχρι τις εκδρομές, τα πάρκα και τις παιδικές χαρές. Μια οικογένεια που πρέσβευε την αμοιβαιότητα, την θαλπωρή, όλες τις παραδοσιακές αξίες, ενώ παρέμενε μια ανοιχτή αγκαλιά για όλους, συγγενείς, γείτονες, φίλους, φίλες και γνωστούς.

Ως καταξιωμένος και επιτυχημένος επαγγελματίας στο χώρο της Αρχιτεκτονικής με αφετηρία το Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο, ξεκίνησε ήδη από τα πρώτα του βήματα με θάρρος, ζήλο, πείσμα, υπομονή και ατελείωτες ώρες εργασίας «χτίζοντας» έτσι τη δική του ξεχωριστή επαγγελματική σταδιοδρομία. Την αγάπη του για την Αρχιτεκτονική, την καλλιτεχνική δημιουργία -μαζί με το χιούμορ του- είχε εμφυσήσει στο γιο του Γιώσα ο οποίος έβλεπε στο πρόσωπο του πατέρα του και έναν πολύτιμο μέντορα πάντοτε πρόθυμο να του μάθει, να του δείξει, να τον βοηθήσει.

Ως ακούραστος εθελοντής, συμμετείχε επί σειρά ετών στα κοινά («μια ζωή»), σε καίριες απαιτητικές ηγετικές θέσεις ευθύνης, σε κρίσιμες στιγμές και

ανταποκρίθηκε στις προκλήσεις αποτελεσματικά διεκδικώντας και πετυχαίνοντας πολλά από τα σπουδαία κεκτημένα του σήμερα. Μεταξύ πολλών πολλών επιτευγμάτων, πρωτοποριακών ιδεών και πρακτικών, με όραμα, συνεργασία και εργατικότητα κατορθώθηκε η φιλόδοξη ανασύσταση του Εβραϊκού Σχολείου γιατί μόνο έτσι πίστευε θα ανασυγκροτηθεί ουσιαστικά η μεταπολεμική Ισραηλιτική Κοινότητα της Αθήνας επενδύοντας στην παιδεία, εφοδιάζοντας κατάλληλα και ολοκληρωμένα τα παιδιά, τους νέους, τους πολίτες του αύριο. Η ανιδιοτελής και πολυετής αφιέρωση του στα κοινά, η πηγαία θέληση του να συμβάλει, να συμμετέχει ενεργά, να επιτελεί ουσιαστικό έργο μάς κινητοποιεί όλους και ιδιαίτερα την κόρη του Ντέλια η οποία ακολουθεί το παράδειγμα του ως δραστήρια εθελόντρια, για εμένα ως πολύτιμη συν-εθελόντρια μιας και έχω τη χαρά και την τιμή να συνεργαζόμαστε μαζί αρμονικά και εποικοδομητικά επί σειρά ετών.

Σε προσωπικό επίπεδο, θυμάμαι τον κ. Δανέλο πάντοτε πρόσχαρο, πρᾶο, ψύχραιμο προσφιλή και αγαπητό, τον θυμάμαι στις τελικές γιορτές του Σχολείου με ένα πλατύ χαμόγελο. Τον θυμάμαι από τις περιγραφές των μεγαλύτερων ως έναν χαρισματικό πολυτάλαντο ηγέτη. Η αμεσότητα, η ειλικρίνεια, η καλοσύνη, η οξύνοια, η διορατικότητα, η διπλωματικότητα, η εργατικότητα συνθέτουν το μεγαλείο του χαρακτήρα του, τις αρετές της προσωπικότητας του που όλοι, όσοι συνεργάστηκαν μαζί του και όσοι απλώς τον γνωρίσαμε τρέφουμε εκτίμηση και θαυμασμό στο πρόσωπό του.

Μέσα λοιπόν στο βιβλίο, αναδεικνύεται η πορεία του, αποτυπώνονται μέσα από παραστατικές περιγραφές, πλούσιο φωτογραφικό και αρχειακό υλικό όλες οι πτυχές της ζωής του, ενώ ταυτόχρονα εξιστορούνται τα δύσκολα χρόνια του μεσοπολέμου για έναν Έλληνα Εβραίο καθώς και συμπυκνώνεται η ιστορία της Ισραηλιτικής Κοινότητας Αθηνών και όχι μόνο. Στο σημείο αυτό, θα ήθελα να συγχαρώ τα παιδιά του Γιόσα και Ντέλια για την ιδιαίτερη πρωτοβουλία συγγραφής της βιογραφίας του Δανιήλ Αλχανάτη.

Γιατί έτσι θα τον θυμόμαστε πάντα ως μια φυσιογνωμία με ήθος και πάθος, με αποφασιστικότητα και υπευθυνότητα, με ενεργητικότητα και δημιουργικότητα. Ένας άνθρωπος με Α κεφαλαίο που δεν σταμάτησε να οραματίζεται και να σχεδιάζει πάνω σε στέρεες βάσεις αξιών, ως έναν επίμονο «αρχιτέκτονα της ζωής».

Σας ευχαριστώ πολύ!